

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Krønikens Dyrkning

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 350. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_297_12-txt-shoot-idm891.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Her kommer da af sig selv Talen om, hvad vi nærmest have at gjøre til Befordring og Forberedelse af et grundigt historisk Studium. At dertil fornemmelig hører Opvækkelse og Oplivning af Folkets historiske Aand det er indlysende, da Folket ei alene maa nære, men bære og fostre de Boglærde, og et Studium uden Aand og Varme er kun et tomt Blændværk, der ligesaa lidt lærer som gavner os noget, og et af vore første Skridt maa da aabenbar være at lade Fædrene igiennem deres Historie, om mueligt, indgyde Sønnerne deres Aand, noget der jo og er Hensigten med den ny Udgave af Saxo og Snorro. Men, hvorledes skal vi bringe Menigmand til at læse de Krøniker han har glemt, og til at læse dem med Nytte, det er egenlig et langt vigtigere og vanskeligere Spørgsmaal, end det, hvor vi skal faae Penge og Stykker nok; thi Krønikerne kunde jeg gjerne selv skaffet trykt, men at skaffe dem ordenlige Læsere, det er Konsten som har brudt mig mere end mine og al Verdens Penge, det er en Punkt hvor man ikke kan staa, og hvor det dog slet ikke vil gaa, thi vilde man endog, hvad dog rigtig er tungt, slaa en Streg over hele den ældre Slægt, turde man endog, hvad dog vel er for dristigt, haabe at Krønikerne bleve med Flid opslagne for den yngre Slægt; maa man da ikke formedelst Tidens Piinagtighed, frygte for eet af To, enten at de Smaa lære at lee over Fædrene, der ei havde bedre Forstand end at troe og opskrive saadanne Eventyr som Saxos Oldsagn, eller at de lære at ringeagte den historiske Sandhed, og tage Alt for et lystigt Eventyr? Hvo der kiender Tidens Vaklen mellem disse lige farlige Svælg, mellem storagtig Vantro og vellystig Overtro, vil ikke kalde denne Frygt ugrundet, men hvem der veed at intet Godt maa undlades fordi det kan, og vil ikke sjelden, blive forsmaaet eller misbrugt, indseer tillige, det ei nytter at forsage, men vel at kæmpe, og den bedste Kamp her, var udentvivl at skrive, hvad vi længe trængde til: en kort, men dog ei alt for stakket Krønike om Dannemark for Børn og Menigmand, i et varmt, tydeligt Sprog, hvorved de baade henviistes til de store Krøniker og anviistes til at bruge dem ret. Nu at skrive en saadan Bog, troer jeg, med Guds Hjelp, kunde lykkes mig, og Tid dertil fik jeg vel tage mig, om ogsaa Krønikernes Udgave derved skulde forsinkes nogle Maaneder; de Opoffrelser der staa i min Magt vilde jeg ogsaa gjerne gjøre, men de rakde vel neppe til at faae den solgt for et Par Mark, mindre til at gjøre et klækkeligt Oplag og allermindst til at faae den udbredt blandt Skolernes Ungdom, der udentvivl vilde give de bedste Læsere. Hvorvidt nu Historiens danske Venner maatte finde denne Sag vigtig nok til at fortjene deres Eftertanke og Understøttelse, det bliver deres Sag, og jeg gjør imidlertid hvad jeg kan, uden at bryde mig om hvor lidt det er, da alt mit Haab i Grunden staaer til Ham der kan gjøre langt meer end vi forstaae.